

Miroslav Žamboch

MĚSTO MRTVÝCH I.

AGENT
JEK
37

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent
John Francis Kovář

37
MĚSTO MRTVÝCH I

Miroslav Žamboch
PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Stanislav Juhaňák – TRITON

Copyright © Miroslav Žamboch, 2016
Cover Art © Petr Vyoral, 2016
Design © Jan Doležálek, 2016
Edition © 2016
All rights are reserved

ISBN 978-80-7553-234-3 (pdf)

Pozorovatel, hlášení 7:

John F. Kovář se vrátil z australské neplánované „mise“, kam byl zavlčen při pátrání po původu mapy identifikující průchod – bránu – portál do dalších vázaných světů (v následujících hlášeníích budu termín „vázané světy“ používat jako *terminus technicus*). Navzdory problémům (rozuměj nízké pravděpodobnosti přežití) dokázal průchodem – bránou – portálem uniknout svým pronásledovatelům.

O jeho dalších osudech není nic známo, jen to, že se v současné době vrací do New Orleans. Podle dostupných indicií je jeho psychický stav mírně řečeno *nevyrovnaný*.

Roste v něm nespokojenost s tím, že je jeho osud směřován okolnostmi, místo aby události ovlivňoval a utvářel on sám.

Poznámka:

Informace získané z pobytu v Austrálii dokreslují stav vývoje Kovářova nového bázevního světa. Chronický nedostatek kovů zabrzdil rozvoj průmyslové a vědecko-technické revoluce někde na rozhraní druhé poloviny devatenáctého až první třetiny dvacátého století, přičemž v různých odvětvích vědy a techniky bylo dosaženo různých vývojových úrovní. Ještě větší dopad má nedostatek kovů na společenský vývoj – průmyslové mocnosti nejsou dostatečně silné, aby zničily a případně asimilovaly méně vyvinuté kultury. To má za následek koexistenci průmyslově-zemědělských s čistě zemědělskými a lovecko-sběračskými kulturami a souběžné funkční kapitalistické, feudalistické i otrokářské státní zřízení.

O stavu doktora von Wondera nejsou žádné další informace.

Budu dál pozorovat. A bránit se činění vlastních závěrů. Je tak těžké být nezúčastněný.

John Francis Kovář vystoupil z drožky, zaplatil kočímu a k jízděmu přidal čtvrták spopitného. V dalším okamžiku měl chuť muže chytit za kabát a donutit ho, aby ho zavezl na správné místo.

Nacházel se před domem (či spíš luxusní rezidencí) ze žuly, leštěného mramoru a skla. Dělníci právě dokončovali poslední stavební práce, bezprostřední okolí stavby bylo stále ještě neupravené, ale na jednom konci úzkého pruhu půdy oddělujícího budovu od ulice se už činili zahradníci. Majitel zjevně vykoupil i část okolních pozemků a použil je k oddělení od okolní zástavby. Průhledy mezi budovami se leskla široká hladina Mississippi, viděl, že další intenzivní stavební práce probíhají na břehu. K budově zjevně patřil i nově budovaný přístav. Tedy nejen honosné sídlo, ale i praktický přínos pro obchod.

To JFK nakonec přesvědčilo, že se kočí nespletl, že je tu správně. A i kdyby ne, bylo pozdě, protože vysoká kola drožky už rachotila na dlažbě.

Dva muži postupně sundávali ochrannou plachtu nad hlavním průčelím a odhalovali tak nápis: Durand a spol., Export & Import.

Obchody se za dobu, co byl mimo, řádně pohnuly a sám Durand se musel otáčet rychle, jako nejmenší hodinové kolečko, napadlo JFK, zatímco zachmuřeně přecházel ulici k rezidenci, jejímž byl spolumajitelem.

Zachmuřeně. Měl pocit, že se mu vlastní život drobí pod rukama, že se neustále honí za přízraky a to podstatné mu uniká.

Austrálie, Aljaška, honil se za každou stopou, za minulostí, jako by tím mohl něco změnit. A na to, co ho potkalo po Austrálii, se raději snažil zapomenout.

Rozložitého chlapa, který mu zastoupil cestu, si všiml až na poslední chvíli.

„Sem nemůžete jen tak!“

Muž mluvil místním rozšafným nářečím se stopami francouzského akcentu.

„Nevím proč,“ odpověděl Kovář nakvašeně a natočil se, aby mohl muže obejít.

„Protože já tu pracuju jako ochranka a na takovýhle šupáky tady nikdo není zvědavěj,“ řekl pan ochranka a položil JFK ruku na rameno.

Tedy alespoň se o to pokusil. Byla to chyba. JFK zareagoval bez přemýšlení, jen se vytočil v bedrech, lehce protáhl paži velikosti pořádné šunky do oblouku a pořádně zabral za opasek ze silné hověziny, aby muži v jeho letu co nejvíc pomohl.

Při pohledu na schody, po nichž se pořízek kutálel dolů, JFK sevřel rty. Byly dlouhé, lesklé, s ostrými hranami leštěné žuly.

Ale měl být zdvořilejší a hlavně, neměl na něj sahat, když má mizernou náladu. Zběžně zkontroloval, že se muž po dopadu pohnul, a pokračoval přes zrcadlově se lesknoucí plochu k hlavnímu vstupu. Vylekaný dveřník už poslušně otevíral.

Měl na sobě slušivou decentní uniformu bez přehnaného množství zlatých třásní a dalších ozdob, jak bylo obvyklé u portýrů lepších hotelů. Aspoň něco, usoudil JFK.

Hala byla vzdušná, prostorná a poměrně střízlivá, zdobily ji jen dvě busty na vysokých žulových podstavcích. John si neodpustil zaklení. Jedna z bust patřila jemu a byl to řemeslně zdařilý kousek, poznával se. Druhá Durandovi. Stačil ještě zaznamenat, jak se ve střešních ventilačních šachtách líně točí rozměrné lopatky.

„Shodil mě ze schodů!“ zazněl výkřik.

JFK se otočil a ve dveřích spatřil pokrouceného člena ochranky. Měl zlomenou minimálně ruku a k tomu pár zjevně hodně bolestivých naraženin, do čela mu stékala krev z rozražené hlavy.

Dva obdobně vyhlížející pořízci, ještě před okamžikem postávající u stěny, vystartovali, další sbíhali po schodech z ochozu.

John se nadechl, aby je zastavil, aby jim oznámil, že je spolumajitelem tohoto honosného podniku. Pak si to rozmyslel, sevřel rty a zavrčel. Stejně ten mizera spadl sám. No, skoro sám.

To už byl u něj první z mužů, rychlý svou dychtivostí, nepoučený z osudu kolegy. Běžel s napřaženým obuškem, JFK stačil jen vpadnout do jeho kroku, nechat ho obuškem promáchnout a přitom mu ještě pomoci, druhému muži podmetl nohu, v pádu ho uchopil za paži a zakroutil jí dost na to, aby ji pár dnů nemohl použít. Pustil ji však dříve, než klouby a kosti povolily.

Osud předchůdců třetího člena ochranky zbrzdil. Běžel s holí v ruce, teď si ji přechytil a obnažil tak štíhlé ostří. Vhodné pro útok ze zálohy, ne už tak pro brutální pouliční bitku.

„Uvidíme,“ zhodnotil JFK, navyklým pohybem ramen nechal svůj kabát sklouznout dolů, natočil si ho na předloktí, aby jeden jeho konec volně visel, shýbl se pro obušek a bez zaváhání vyšel šermíři vstříc.

Ten se pokusil o výpad, který JFK kryl chráněným předloktím, čepel kůží nepronikla a na okamžik uvázla v záhybech. JFK obuškem neudeřil, místo toho jím protivníka přímočaře bodl do žeber, čímž ho zpomalil. Pak ho nemilosrdně dvakrát za sebou zasáhl do místa, kde se krk napojuje na trup.

Muž vydržel i to a pokusil se vzdát, bohužel nebyl dost rychlý. JFK mu dalším bleskovým úderem bez rozmachu přerazil zápěstí ozbrojené ruky.

Několik dveří v okolí se otevřelo a vyhlédli z nich vyděšení zvědavci.

„Pušku, potřebuji pušku!“ křičel poslední akceschopný člen ochranky.

„Raději ne,“ doporučil mu JFK a namířil na něj revolver. „Já jsem spolumasitel téhle firmy, zavolejte pana Duranda!“

Přítomní mu nevěřili, bylo otázkou okamžiku, než vypukne panika.

„Tak se sakra podívejte na tu bystu!“

Svůj příkaz doprovodil mávnutím zbraně. Všichni její pohyb následovali očima, jako by to byla magická hůlka.

Zjistili, že je to pravda.

„Tak, a teď se všichni rozejděte na svá místa a dělejte, za co vás platím. Zdravotník! Potřebuji zdravotníka!“ zahulákal ještě.

Už to nebyly příkazy od narušitele firemního pořádku, ale od šéfa. Jeden za druhým přihlížející mizeli v kancelářích, zdravotník se samozřejmě žádný neobjevil. JFK musel nechat poslat pro externího doktora, aby se postaral o zraněné.

Teprve až dlouho potom se objevil tělnatý muž v dvouřadovém obleku s bílým kapesníkem v ruce, kterým si neustále otíral pot z čela. Podle toho, jak vypadal, narychlo oblečené košile a nakřivo visící kravaty, JFK odhadoval, že byl původně úplně někde jinde a věnoval se úplně jiným než pracovním věcem. Někdo ho zřejmě varoval a on přiběhl, jak rychle dokázal.

„Jsem Mayschu Stepardi,“ představil se, „šéf ochranky společnosti Durand a spol.,“ dodal už důležitěji.

„Už nejste šéf ochranky,“ opravil ho JFK.

„Jak, nejsem?“ nechápal ještě okamžik muž.

Pak mu to došlo, zřejmě ho varovali, s kým bude jednat.

„To nemůžete,“ zaprotestoval.

JFK se podíval na zbraň ve své ruce, kterou teď držel svěšenou podél těla, potom zpět na Mayscha Stepardiho.

To jméno bylo tak pitoreskní, že muselo být pravé.

„Ale mohu,“ zkonstatoval JFK klidně. „Najal jste bandu břídlů, kteří nedokázali vůbec nic. A sám jste se objevil, až bylo po všem. Takové lidi nepotřebujeme.“

„Vezmu si své věci z kanceláře,“ řekl Stepardi po krátké pauze. JFK zaujal jeho tón a to, jak rychle a věcně se nové situaci přizpůsobil. V té kanceláři mohlo být leccos zajímavého.

„Nemyslím,“ zakroutil hlavou. „Právě jste přišel do práce a neviděl jsem, že byste si tam ukládal nějaké osobní věci. Opusťte území firmy.“

Tentokrát Stepardi začal vehementně protestovat. JFK si všiml, že chlap, kterého poslal saltem na zem, se už dokázal postavit a zkontroloval si, že všechny kosti v jeho těle jsou celé.

„Dokážete ho vyvést?“ obrátil se na něj JFK a ukázal na Stepardiho.

Muž okamžik zvažoval situaci a dával si dvě a dvě dohromady.

„Pokud jsem nebyl ještě vyhozen,“ opáčil.

Odpověď se JFK líbila.

„Nejste,“ potvrdil mu. „Naopak, zvýším vám plat, o pětadvacet procent.“

Víc muž nepotřeboval, chytil Stepardiho za ruku, po chvíli zápolení mu ji zkroutil za zády a vyvedl ho ven.

Najednou už nic nenasvědčovalo tomu, že se zde před pár minutami událo něco, co rušilo zavedený řád úctyhodné obchodní společnosti.

JFK se chvíli rozhlížel, aby se zorientoval. Na tabuli, kterou ještě dělníci nestačili připevnit na místo a která stála opřená o stěnu, našel plán rozmístění kanceláří.

Ředitelství se podle ní nacházelo ve druhém patře, zdviž po stranách, vstup na schody byl přímo před ním.

Svižným tempem vyšel až do druhého, nejvyššího vnitřního patra. Horko tu kupodivu nebylo o nic větší než dole, ventilátory byly tak velké, že nebylo slyšet ani jejich šustot. Otáčející se listy byly vyrobeny z tmavého, pečlivě lakovaného dřeva, i jejich tvar prozrazoval, jaká péče jim byla věnována. Jinde by je zhotovili z plastu nebo nějaké laciné slitiny, napadlo JFK. Tady podobné možnosti nebyly, kovy chyběly a tento nedostatek ovlivňoval celou civilizaci nejrůznějšími způsoby.

Volným krokem zamířil po ochozu patra, po levé ruce zábradlí a přes něj výhled dolů do přízemí. Automaticky vybíral místa, kam by postavil střelce. Sochy v zalomeních skýtaly slušné krytí, v jejich blízkosti by sloupkové průčelí nahradil plným.

Klapot podpatků.

Anette kráčela proti němu v bílé skládané sukni po kolena, v záhybech zvýrazněné červenými pruhy, v halence s krátkými rukávy a výrazným dekoltem. Odstín ještě víc zvýrazňoval jemně broskvovou barvu její pleti.

JFK se zhluboka nadechl a pak pomalu, aby to nebylo vidět, zase vydechl. Podpatky na mramoru zahrály poslední takt, zastavila se před ním a změřila si ho svýma oříškově hnědýma očima.

„Přijdeš a hned uděláš randál, že,“ řekla místo pozdravu téměř přezíravě.

Vypadala nabroušeně. V ruce držela koženou tašku na dokumenty prozrazující, že pracuje.

„Tohle je teď náš firemní dress code?“ odpověděl ve stejném tónu.

Vypadala velmi sexy. Ale možná se to tak zdálo jen jemu. Všechno se skrývalo v hlavě.

Nevěděl, zda Durand něco podobného zavedl, ale bylo by mu to podobné.

„Jsem obchodní ředitelka, já určuji dress code,“ odsekla. „Něco se ti nelíbí?“

„Právě naopak,“ přiznal, aniž by to zamýšlel. „Opravdu ti to sluší. Kde najdu Hornbulla?“

„Netuším, není můj podřízený,“ odpověděla o poznání měkčím tónem.

Tvrdost a přísnost z její tváře postupně mizela a vypadala ještě mnohem atraktivněji; tak, jak si ji pamatoval.

Tenhle rozhovor raději nechtěl prodlužovat.

„A má kancelář? Tedy pokud nějakou mám?“

„Dvoje dveře před mojí,“ prozradila mu. „Na stejně prominentním místě jako Durandova.“

„Díky,“ ukončil hovor stručně a s neutrálním výrazem zamířil dál.

Jakmile znovu uslyšel cvakat podpatky, zastavil se a otočil. Ten pohled stál za to a vsadil by se, že ho odhalila. Stejně ji pozoroval, dokud za ní liftboy nezavřel dveře zdviže, pak sám nad sebou zakroutil hlavou. Nápady, které se mu honily hlavou, se mu nelíbily, přinášely problémy.

Došel ke dveřím, na kterých zlatým písmem stálo vyvedeno: John F. Smith. Žádný titul, označení funkce. Alespoň tohle Durand zařídil dobře, když už mu přidělil kancelář na ráně. Dveře označené A. D. Durand byly hned vedle. Kupodivu také bez jakéhokoliv honosného titulu.

JFK nahlédl do své pracovny. Byla velká, s výhledem na Mississippi, předsazená střecha stínila rozměrné francouzské okno před sluncem. Jediným nábytkem byl stůl rozlohy menšího heliportu z temného, už na pohled tvrdého a těžkého dřeva, k tomu židle ve stejném stylu. JFK přešel přes místnost a zjistil, že k pracovně patří ještě velká terasa. Durand měl rád luxus, to o něm věděl už dříve. Teď by se dalo říct, neokázalý luxus.

Posadil se do křesla, po dlouhé cestě ho bolely nohy. Chvilí si luxusní stůl měřil očima, pak si s lehkým pokrčením ramen položil paty na jeho leštěnou desku. Alespoň že neměl ostruhy jako spousta místních. Odepnul je, jakmile to bylo možné, a návrat do koňského sedla plánoval odložit na co nejpozdější dobu. Pro některé to byla prostě móda.

Ozvalo se uctivé zaklepaní, JFK otevřel přihrádku šuplíku po pravé ruce, položil do ní revolver a nechal ji otevřenou. Bylo příjemné zbavit se těžké zbraně a mít ji stále po ruce.

„Dále.“

Vstoupil hubený muž zhruba Kovářovy výšky, vzhledem k tělesným proporcím rozvinutým výhradně ve vertikálním směru vypadal vyšší.

„Alfréd Rechner, k vašim službám.“

Na šňůrce na krku měl pověšené brýle se želvovinovou obrubou, rukávy saka měl podšité jako někdo, kdo má zkušenost, že právě tam jeho oděv nejvíc utrpí. Boty tmavé, lesknoucí se čerstvým voskem.

„Co to znamená, to k vašim službám? Jste pohřebák?“ zeptal se JFK.

Muž se nad otázkou vážně zamyslel.

„Eh, už vím, co vás vede k této domněnce. Barva mého oblečení. Pořídím si výraznější kravatu. Jsem účetní.“

„Z bernáku?“ opáčil JFK a pohlédl na revolver v přihrádce.

„Ne, ale i tam jsem pracoval. Pak jsem dostal výhodnější nabídku u pana Caponeho. Vlastně jsem měl říct, že jsem váš nový asistent, profesně účetní. Pan Durand mě najal. Pochopil jsem, že pokud on má svého asistenta, chce, abyste ho měl i vy.“

JFK si muže znovu chvíli měřil. Proč pro něj Durand raději nenajal nějakou hezkou sexy asistentku? Do obchodních záležitostí se pouštět nehodlal, a tak by se měl alespoň na co dívat.

„Jak dlouho už pro nás pracujete?“ zeptal se JFK.

„Už sedm měsíců,“ odpověděl Rechner.

„A co jste jako můj asistent po tu dobu dělal?“

„Seznamoval jsem se s aktivitami firmy Durand a spol., abych dokázal co nejlépe zastávat své povinnosti.“

„Tak se do toho dejte,“ pobídl ho JFK.

Moc tomu směšnému panákovu nevěřil a divil se, že ho Durand platí za nic.

„Přinesu si své knihy,“ řekl Rechner.

„Počkejte,“ zastavil ho JFK dříve, než se stačil otočit. „Na knihy nemám náladu, navíc tu pro vás není židle. Co kdybyste mě s aktivitami firmy seznámil v reálu?“

Rechner to okamžik zvažoval. „Možná to opravdu bude rozumnější, pane.“

„Počkám na vás venku,“ oznámil mu John a zvedl se z křesla. Nebylo proč to odkládat a den ještě zdaleka nekončil.

Sotva stačil před budovou zastavit drožku, Rechner už byl venku. V plášti naprosto ignorujícím horké vlhké klima, koženou taškou pod paží a s kloboukem, který jediný se vymykal jeho funebráckému vzhledu – sněhově bílý se širokou krepou.

JFK jeho výběr pokrývky hlavy nekomentoval, nastoupili každý z jedné strany, kočí pobídl koně.

„Kampak to bude, pánové?“

„Kalužské rameno, nový přístav.“

„Tam teď vybudovali cestu, už to není to kodrcání co dřív,“ pokývl hlavou spokojeně kočí.

Cesta trvala půlhodinu, nejdéle zabralo projet skrz vlastní New Orleans, pak drožka zrychlila a brzy byli na místě.

Před JFK se otevřel pohled na desítky pracujících dělníků, na drahé parní buchary zatloukající pylony, vozy dovážející kamení a otesané kmeny stromů na kůly.

„Přístav Dur, naše poslední investice,“ začal vysvětlovat Rechner. „Tam v té budově u provizorního mola,“ ukázal rukou, „už jsme odbavili první lodi. Zatím jen malé, ale protože je to odsud blízko do centra, tedy ne zase tak blízko, ale po dobré cestě, začali tu vykládat obchodníci s rybami, škeblemi a langustami. Generujeme první zisky. I když dosavadní investice jsou řádově vyšší. Jste spokojen?“

JFK jen přikývl, něco takového nečekal.

Rechner označil další adresu, tentokrát blíž pobřeží. JFK vzdáleně vnímal proud čísel, jimiž ho jeho asistent zasypával. Durand rozjel podnikání ve velkém, ba přímo v grandiózním měřítku.

Už se blížili k místu vyznačenému několika stožáry, kde opět desítky lidí stavěly velké budovy, další montovaly ohromné konstrukce nic neříkajících tvarů. JFK napadlo, že by to snad

mohly být mnohonásobně zvětšené kostry dinosaurů. Zmutovaných dinosaurů.

Cestáři zhutňovali šterkový posyp, jiní stavěli nízké bednění a další do něj vkládali armování. Nikoliv ze železa, ale splétané z prutů macerovaných v chemicky páchnoucím roztoku. Připravovali stavbu betonové cesty.

JFK vystoupil z drožky, aby se dostal blíž a podíval se i na ty podivné konstrukce.

„Sem nemůžeš, otrope,“ zaslechl sípavý hlas.

Zpoza hromady složeného dřeva se vynořil velký chlap s ještě větším břichem a obuškem v ruce.

„A proč ne?“ zeptal se JFK.

Situace mu připomínala počátek jeho návštěvy ve firemním sídle, ale vůbec mu to nevadilo, spíš naopak.

Rechner se obezřetně stáhl stranou.

„Protože jsem to řekl,“ zavrčel muž a spokojeně plácl obuškem do dlaně.

Možná je rád, že neutíkám, napadlo Johna. Nevypadal, že by zvládl udělat víc než pár rychlých kroků.

Muž se napřáhl k ráně. Spoléhal na obušek natolik, že se do úderu nesnažil dát ani celou váhu těla. JFK tentokrát použil jinou taktiku. Přisunul se, předloktím pravé ruky zablokoval paži protivníka, následně ji pravačkou sevřel do zámku a zapáčil.

Muž zařval a s nečekanou, bolestí vyvolanou pohotovostí skočil vzad, aby uchránil svůj loket. Částečně se mu to podařilo, kloub byl jen vymknutý.

„Máte padáka,“ prozradil mu JFK suše, „tak slabou ochranku nepotřebujeme,“ dal další výpověď.

„A také se neumíte chovat,“ dodal ještě.

Pokrytecky, přiznal si.

Kdyby chtěl, dokázal by se většině násilí vyhnout, což byla správná taktika. On ho na místo toho eskaloval. Na jednu stranu se za to sám před sebou trochu styděl, na druhou mu

to poskytovalo jistou úlevu. Cítil se jako lev v kleci, bez cíle, bez směřování, stále víc a víc měl pocit, že poslední měsíce, vlastně od doby, co sem přišel, jen přežívá. Možná by se měl pokusit srovnat skóre s X-Hawkem za každou cenu, ať bude výsledek jakýkoliv.

Jeho marná snaha zachránit agenty bývalé organizace, pátrání po artefaktech, prostě činnost, kterou vyvíjel, aby vykřesal zbytek naděje, že všechno nebylo zničeno, mu potvrdila jen opak. A neviděl další cestu.

„Půjdeme dál, nebo vaši zvědavost ukončila pacifikace tady toho chudáka?“ zeptal se Rechner, který mezitím vystoupil z úkrytu za vztyčeným nosníkem a teď si čistil brýle. Vypadal trochu nespůj a snažil se nedívat na muže na zemi, ten skučel a poraněnou paži si držel u těla.

„Postavte se,“ poručil bývalému strážci zachmuřeně JFK.

Muž váhavě poslechl, JFK si ho chvíli měřil, pak ho rychle uchopil za dlaň pravé ruky, natočil ji a škuhl.

Muž hekl, ale kloub zaskočil na své místo.

„A zmizte odsud,“ dal mu JFK radu, přitom odhrnul cíp jeho ušpiněného saka a zkontroloval, zda nenajde na opasku pistoli nebo nůž.

Spokojen se od chlapa odvrátil a zamířil ke kostrám zmutovaných dinosaurů rostoucím k nebi. Rechner ho o něco pomaleji následoval.

„To jsou skelety vzducholodí,“ zkonstatoval překvapeně, když dorazil blíž a rozeznal víc podrobností.

„Ano,“ potvrdil Rechner, „poslední investiční idea pana Duranda.“

JFK chvíli sledoval ruch. Pokud to dokázal rozeznat, stavěly se tři naprosto stejné vzducholodi.

„Pan Durand rozhodl, že v rámci úspor postavíme tři vzduchoplavecké lodi současně,“ informoval ho Rechner.

„Vzducholodi,“ opravil ho mechanicky Kovář. „Jak se budou jmenovat?“

„Elizabeth, Eleonora a Esmeralda,“ odpověď Rechner.

„Pořád lepší než například Hindenburg,“ poznamenal JFK.

„Nerozumím, pane.“

„Nevadí, není to důležité. A co s těmi vzducholoděmi budeme dělat?“

„Export import. První zakázku už máme a jednáme o smlouvě s poštovním úřadem.“

John ještě chvíli pozoroval nedostavěné hangáry, jednoduché kladkové jeřáby, primitivní příbytky dělníků, kteří očividně trávili na staveništích většinu svého denního času.

„Myslím, že musíme probrat spoustu věcí,“ poznamenal nahlas.

„Ale přes všechny naše investice jsou vyhlídky víc než dobré,“ vyložil si Rechner jeho poznámku jinak. „I když teď trpíme mírným nedostatkem volného kapitálu.“

JFK jen potřásl hlavou.

„Musíme si rychle vybudovat malou armádu, nebo alespoň pořádnou bezpečnostní službu. Takovou, kterou nerozpráší jeden vytočený chlap.“

Ale původně přece chtěl dělat něco jiného, uvědomil si vzápětí. Opět nechá okolnosti, aby jím vláčely sem a tam?

„Pojedeme zpět,“ zavrčel.

Před sídlem firmy se s Rechnerem rozloučil, vzal si od něj jen připravenou složku s podklady a domluvil si s ním schůzku u sebe v pracovně na další den. Pak bez rozmyšlení zamířil do přístavu, kde nechal ve skladišti své skromné zavazadlo. Mohl vyhledat Duranda i další známé, ale nechtělo se mu, po dlouhé plavbě neměl chuť na společenskou konverzaci.

Bez velkého přemýšlení zamířil do spleti uliček přístavní čtvrti a postupně se proplétal dál, až se opět dostal do centra města, dřevěné stavby a křivolaké ulice se postupně změnilly v kamenné domy a pod nohama ucítil tvrdou dlažbu.

Penzion U krevety, padl jeho pohled na decentní tabuli. Přečetl ji nahlas, znělo to příjemně prostě, jednoduše. Ze dveří se linula vůně připravovaného jídla, součástí restaurace bylo i zastíněné patio. Bez dalšího otálení zamířil dovnitř a za chvíli už seděl u stolku obklopen zelení keřovitých magnólií, kterou sem tam projasňoval opožděný květ. Zavazadlo nechal v pronajatém pokoji a těšil se na jídlo.

Číšník před něj postavil pivo v keramickém džbánu. Pokud slyšel, jak JFK kručí v břiše, nedal to nijak najevo. John se podíval na džbán. Zvykl si, že tady má pivo málokdy tu správnou teplotu, ale povrch nádoby se rychle rosil a vzbuzoval naději.

Na doporučení si objednal jambalaya creole z tygřích krevet, sušené šunky, rajchat, celeru, papriky a rýže a jako druhý chod crawfish koláč.

K vedlejšímu stolu si právě přisedala nesourodá dvojice. Mladá žena, dívka v typicky místním sexy až vyzývavém oblečení s nabíranou sukní, perlami zdobenou šněrovačkou a krajkovou halenkou s dokonale vyplněným výstřihem. Muž na sobě měl tmavé kalhoty, jemně proužkové sako, šedivou košili s rozhalenkou a klobouk, který držel v ruce. Džentlmenisky přisunul společníci židli a teprve potom se sám posadil. V JFK vzbuzoval dojem, že je odněkud ze severu. I když – z Louisiany bylo ve Státech na sever prakticky vše.

„Co si dáte?“ zeptal se muž.

Měl hlubší, jakoby permanentně unavený hlas, prsty až eskamotérským pohybem vykouznil krabičku cigaret a nabídl z ní ženě. Ta jen odmítavě zavrtěla hlavou.

John se napil piva. Bylo dobré, studené, silné. Takové si pamautoval z Bavorska. Přitom nepřestával úkosem pozorovat dvojici.

Muž si vložil cigaretu do úst, zpoza pásky klobouku vysunul platíčko sirek, jednu vytáhl a o podrážku vlastní boty ji zapálil. Potáhl kouř jako vášnivý kuřák, kterého ani rutina nepřipravila o jeho požitek.

„Takže John Rawback vás podvedl a pak pláchl,“ zhodnotil zamyšleně.

„To není pravda!“ nesouhlasila bouřlivě dívka a následně si zakryla ústa kapesníčkem, jako by se za svůj výbuch styděla.

Muž přikývl a zamyšleně si dívku prohlédl od vlasů přes tvář a dekolt až k nahým kotníkům pod sukní. Seděla s nohou přes nohu a měla na sobě světle hnědé střevičky na polovysokém podpatku. Dívka se při prohlídce začervenala a následně ztvářila odmítavě.

„Jste kost, to teda jo,“ usoudil muž. „Pokud není vyložený hlupák, pláchl by, až by od vás dostal všechno, co chtěl. Dala jste mu to?“

„Co – co si to o mně myslí–“

„Nepůjčila jste mu nějaké peníze?“ zarazil ji muž.

Pokud ji vyprovokoval záměrně, nebylo to na něm nijak znát.

„Ne, nikdy o žádné nepožádal. Byl to zdvořilý mladý muž a gentleman!“

Muž přikývl, John se napil piva a zjistil, že jeho pinta je prázdná. Rozhodl se, že další si dá až s jídlem.

„Gimlet, skutečný,“ požádal muž číšníka. „Dvakrát,“ tvářil se, že neslyší protestování mladé dámy.

„Skutečný znamená prosím co, pane?“

„Půlka ginu, půlka citrónového džusu. Dvakrát.“

„A jak má být ten skutečný gimlet velký?“

„Asi takhle,“ ukázal muž palcem a ukazovákem.

„Jistě, pane.“

Číšník přinesl jídlo a John se pustil do večeře a oběda v jednom, ten nějak v kalupu dne vynechal. Jídlo mu trochu spravilo náladu, ale věděl, že to je jen dočasné, někde v podvědomí stále cítil onu nespokojenost, napruženost.

Konverzace muže a dívky mezitím pokročila. Kovář vypo-
zoroval, že velký koktejl vykonal své, vypadala mnohem uvolněněji.

„No, uvítala bych, kdyby nebyl až tak velký gentleman, víte, jak to myslím,“ hovořila.

Její společník přikývl.

„Tuším, madam. A spousta mužů by dala svůj týdenní plat, kdybyste to řekla o nich.“

Zapýřila se, ale teď v tom bylo víc spokojenosti než studu nebo pobouření.

„Když jsme se viděli naposledy, říkal, že dostal dobrou práci. Že sice bude delší dobu pryč, ale vydělá dost peněz na to, aby se osamostatnil,“ pokračovala v hovoru.

Kovář se zvedl od stolu. Viděl, že si ho muž prohlíží, ale předstíral, že si toho není vědom. Potřeboval sprchu a natáhnout se do pohodlné postele. Vše na něj čekalo o poschodí výš.

Ve sprše uvažoval nad tím, proč se nezastavil za Durandem, který by ho jistě ubytoval ve své rodinné rezidenci. Nechtěl s ním mluvit, nechtěl s nikým mluvit, to byla ta správná odpověď.

Vyšel z koupelny ve chvíli, kdy na dveře ťukal pikolík. Přinesl mu objednanou láhev bourbonu. JFK chtěl jen menší placatku, ale mávl nad tím rukou, bourbon se nikdy neztratí. Vložil chlapci do dlaně pětník spropitného a poslíček se s díky ztratil. I zvuk jeho kroků na schodech zněl nadšeně. John si nalil sklenku, láhev i revolver položil na stůl na dosah a posadil se do proutěného houpacího křesla čelem k oknu. Po koupeli se vzduch na nahé kůži zdál příjemně chladivý.

„Na zdraví,“ připil svému odlesku ve skle.

„Profesore, už jste se hodně dlouho neozval,“ promluvil v myšlenkách k von Wonderovi při druhé sklenici.

„Slíbil jste, že o sobě dáte vědět.“

„Rád bych, ale spojení s tebou dokážu navázat jen za specifických podmínek,“ ozval se kupodivu téměř okamžitě von Wonder.